

Purim – Megillat Esther Why is Esther so Scared?

Simon Wolf

Upon being informed of Haman's evil decree to annihilate the Jews, Mordechai rends his garments and dresses in sackcloth and ashes. He cries a loud and bitter cry in reaction to the unbearable news. As the decree is disseminated and word of it reaches the Jews throughout the empire of Achashveirosh, they are thrown into a state of public mourning, fasting and crying over the unfathomable pronouncement.¹ Sequestered in the royal residence, Queen Esther seems to be the only one left uninformed as to that which has just transpired. Nevertheless, she is shaken to the core when she is informed of Mordechai's attire and behavior. She immediately sends him a change of clothing so that he can enter the royal confines and explain his odd and inexplicable conduct to Esther.² Mordechai refuses the change of attire, but through her envoy he apprises her of the dire straits in which the Jews now find themselves due to Haman's diabolical plan. He then tells the emissary to instruct her to approach the king and implore him and plead with him to save her nation.³ Esther's response to Mordechai's request is surprising. "All the king's servants and the people of the king's provinces know that every man or woman who comes to the king, to the inner courtyard, who is not called, there is but one law for him, to be killed; only the one to whom the king extends his golden scepter will live. And I have not been called to come to the king these thirty days."⁴ She is terrified of approaching the king and refuses to carry out Mordechai's request. Why was Esther so scared of seeking an audience with the king? While she does explain her reticence, it seems to be a wholly inadequate reason given the stakes at hand and the fondness Achashveirosh has previously demonstrated towards Esther. What was so

risky for her? She simply could have sought an audience with the king and worse comes to worst her petition would have been denied.

Early on in the prophet Shmuel's career, when the Mishkan was still extant, Bnei Yisrael wage war with the Plishtim. Bnei Yisrael's army is encamped at Even Ha'Ezer and the Plishtim's camp is found at Afek. The first day of battle goes poorly for Bnei Yisrael resulting in four thousand casualties. Upon regrouping in the camp, the elders surmise that their losses were the result of God not being present in their midst and so they send for the Aron to be brought to the battlefield from Shilo.⁵ Bnei Yisrael celebrate the arrival of the Aron to the military camp and when the Plishtim get wind of the new arrival, they are fearful and bemoan the fact that God will now wage war against them as well.⁶ Unfortunately, Bnei Yisrael fair no better on the next day of battle. They are vanquished by the Plishtim, losing another thirty thousand infantry men, and the Aron is captured in the battle.⁷ The Plishtim take the Aron back with them to display as a victory prize. They exhibit the Aron in the house of their god Dagon found in the city of Ashdod in order to give thanks to their god for helping them to defeat Bnei Yisrael and their God. Though unlike their god, this God, represented by the Aron, can wage war without any help from Bnei Yisrael. For the next two mornings, the people of Ashdod awaken to find their god Dagon prostrated in front of the Aron. In addition, God wreaks havoc amongst and plagues the Plishti residents of Ashdod. After surmising that it is, in fact, the presence of the Aron that is causing the problems for themselves and their god Dagon, the people of Ashdod seek the counsel of the leadership of the Plishtim as to what to do with the Aron. They decide that it was best to ship off the Aron to the city of Gat, the next metropolis to host the Aron on its circuit of the Plishti cities. Gat faces an even heavier hand of God than Ashdod and they quickly reach a similar conclusion. They no

¹ ומרדכי ידע את-כל-אשר נעשה ויקרע מרדכי את-בגדיו וילבש שק ואפר ויצא בתוך העיר ויצעק וזעקה גדלה ומרה: ויבוא עד לפני שער-המלך כי אין לבוא אל-שער המלך בלבוש שק: ובכל-מדינה ומדינה מקום אשר דבר-המלך ודחו מגיע אבל גדול ליהודים ויום ויבא ומספד שק ואפר יצע לרבים: (אסתר ד, א-ג)

² ויתבאנה נערות אסתר וסרסיה ויגידו לה ותתחלחל המלכה מאד ותשלח בגדים להלביש את-מרדכי ולהסיר שקו מעליו ולא קבל: ותקרא אסתר להתק מסרסיה המלך אשר העמיד לפניו ותצוהו על-מרדכי לדעת מה-זה ועל-מה-זה: (אסתר ד, ד-ה)

³ ויצא התק אל-מרדכי אל-רחוב העיר אשר לפני שער-המלך: ויגדלו מרדכי את כל-אשר קרהו ואת פרשת הכסף אשר אמר המן לשקול על-גביו המלך ביהודים לאבדם: ואת-פתשגן כתב-הדת אשר נתן בשושן להשמידם נתן לו להראות את-אסתר ולהגיד לה וליצות עליה לבוא אל-המלך להתחנן-לו ולבקש מלפניו על-עמה: ויבוא התק ויגד לאסתר את דברי מרדכי: (אסתר ד, ו-ז)

⁴ ותאמר אסתר להתק ותצוהו אל-מרדכי: כל-עבדי המלך ועם-מדינות המלך יודעים אשר כל-איש ואשה אשר יבוא אל-המלך אל-החצר הפנימית אשר לא יקרא אחת דתו להמית לבד מאשר: וישית-לו המלך את-שרביט הזהב ויהי ואף לא נקראתי לבוא אל-המלך זה שלושים יום: ויגידו למרדכי את דברי אסתר: (אסתר ד, י-יב)

⁵ ויהי דבר-שמואל לכל-ישראל ויצא ישראל לקראת פלשתים למלחמה ויחנו על-האבן העזר ופלשתים חנו באפק: ויערכו פלשתים לקראת ישראל ותטוש המלחמה ויגנף ישראל לפני פלשתים ויכו במערכה בשדה כארבעת אלפים איש: ויבא העם אל-המחנה ויאמרו זקני ישראל למה נגפנו יקום היום לפני פלשתים נקחה אלינו משלה את-ארון ברית יקום ויבא בקרבנו וישענו מקר אבינו: וישלח העם שלה וישאו משם את ארון ברית יקום צבקות ישב הכרבים ושם שני בני-עלי עם-ארון ברית האלקים חפני ופינחס: (שמואל א ד, ד-ט)

⁶ ויהי כבוא ארון ברית יקום אל-המחנה וירכו כל-ישראל תרועה גדולה ותהם הארץ: וישמעו פלשתים את-קול התרועה ויאמרו מה קול התרועה הגדולה הזאת במחנה העברים בידעו כי ארון יקום בא אל-המחנה: ויראו הפלשתים כי אמרו בא אלקים אל-המחנה ויאמרו אי לנו כי לא היתה קזאת אתמול שלשם: אי לנו מי יצילנו מיד האלקים האדירים האלה הם האלקים המקים את-מצרים בכל-מנה במדבר: התחזקו ויהי לאנשים פלשתים פן תעבדו לעברים כאשר עבדו לכם והייתם לאנשים וגלחתם: (שמואל א ד, ט-טו)

⁷ וילחמו פלשתים ויגנף ישראל וינסו איש לאהלו ותהי המכה גדולה מאד ויפל מ-ישראל שלשים אלף רגלי: וארון אלקים נלקח ושני בני-עלי מתו חפני ופינחס: (שמואל א י"א, ד)

longer have any interest in hosting the Aron and without any consultation, they send the Aron to the city of Ekron.⁸ Interestingly enough, when the Aron reaches Ekron on its tour of the Plishti metropolises (עזה, אשדוד, אשקלון, גת, עקרון), the people of Ekron warily declare, "...they have sent me the Ark of the God of Yisrael to kill me and my people."⁹ Much to their chagrin, instead of it being a triumphant trophy of their victory, the seven month presence of the Ark amongst the Plishtim despoils them and their cities. Tired of suffering at the hands of the Aron,¹⁰ after conferring with the local Plishti priests, they decide to send the Aron on a wagon pulled by cows to find its own destination. This way they could finally rid themselves of this menace. The Ark makes its way to Beit Shemesh where it receives a jubilant reception from the people of the city. They offer burnt-offerings and peace-offerings to God to celebrate the return of the captured Aron. At this point, the reader finally breathes a sigh of relief that the Aron is once again safely in the hands of Bnei Yisrael. One expects, with it out of the enemy's hands, that all the devastation spawned by the Aron should finally have come to an end. Moreover, one might be even bold enough to envision that the presence of God, manifest through the Aron, would engender a blessing for those who cherish it and who are excited to see it.¹¹ If it ravages the enemy, then it should grace its patrons. Shockingly, the story throws everyone for a loop, and rather, once again here, things quickly take a turn for the worse and there are a large number of casualties amongst the people of Beit Shemesh because they had "looked" at the Ark of God. Even more disconcerting is that the number of dead in this instance, according to the simple reading of the verse, far exceeds the losses in the battle with the Plishtim and likely surpass the number of Plishtim that perished while they hosted the Aron.¹² They swiftly conclude, "...who possibly can stand before God, the holy Lord"¹³ and they ask the neighboring city of Kiryat Ye'arim to come pick

up the Aron returned by the Plishtim. The pattern is now obvious. At this point, any reasonable person is certain and would be wise to assume that it is just a matter of time before Kiryat Ye'arim becomes the next victim of the Aron's trail of devastation.

In the beginning of the Megilla, after partying and drinking for quite some time (180 days), King Achashveirosh throws an additional party for those present in the capital city Shushan for seven days. On the seventh day, when the king is well plied with wine, he asks his advisors to bring Queen Vashti in her royal finery before him so he can parade her before all those gathered to show-off her tremendous beauty. Vashti rebuffs the king's request. At the behest of his advisors, Achashveirosh then makes Vashti into a public example of what happens to someone who defies the king and a woman who disobeys her husband and therefore Vashti is summarily deposed for her refusal to acquiesce to King Achashveirosh's request.

After Esther is chosen to replace Vashti as the queen, the Megilla goes on a tangent to tell of a seemingly unrelated story. In those days, while Mordechai was sitting at the king's gate, Bigtan and Teresh, two eunuch guards of the king, plot to assassinate King Achashveirosh.¹⁴ Mordechai gets wind of the scheme and he reports his discovery to Esther, who subsequently passes the information to the king in Mordechai's name. There is an investigation launched and the sedition is uncovered, corroborating Mordechai's report, and the two conspirators are hanged; the events are recorded in the king's annals. At this point in the Megilla, it is clear that Achashveirosh does not suffer insubordination lightly; if you cross the king, you can expect to be summarily executed or disposed of. At the same time, if one is loyal to the king, the individual can expect to quickly rise within the king's inner circle. The promotion

⁸ ופלישתים לקחו את ארון האלקים ויבאנה מאבן העזר אשדוד: ויקחו פלישתים את ארון האלקים ויביאו אותו בית דגון ויציו אותו אצל דגון: וישכמו אשדודים ממחרת והנה דגון נפל לפני ארצה לפני ארון יקוק ויקחו את דגון וישבו אותו למקומו: וישכמו בבקר ממחרת והנה דגון נפל לפני ארצה לפני ארון יקוק וראש דגון ושתיו כפות ידיו כרתות אל המפתן רק דגון נשאר עליו: על פן לא ידרכו כהני דגון וכל הבאים בית דגון על מפתן דגון באשדוד עד היום הזה: ויתכבד יד יקוק אל האשדודים וישמם ייך אתם בטחרים את אשדוד ואת גבוליה: ויראו אנשי אשדוד כי כן ואמרו לא ישוב ארון אלקי ישראל עמנו כי קשתה ידו עלינו ועל דגון אלהינו: וישלחו ויאספו את כל סריני פלישתים אליהם ויאמרו מה נעשה לארון אלקי ישראל ויאמרו גת יסב ארון אלקי ישראל ויסבו את ארון אלקי ישראל: ויהי אחריו הסבו אותו ויהי יד יקוק בעיר מהומה גדולה מאד ויך את אנשי העיר מקטן ועד גדול וישתרו להם סחרים: (שמואל א ה,א-ט)

⁹ וישלחו את ארון האלקים עקרון ויהי כבוא ארון האלקים עקרון ויעצקו העקרונים לאמר הסבו אלי את ארון אלקי ישראל להמיתנו ואת עמנו: (שמואל א ה,י)

¹⁰ וישלחו ויאספו את כל סריני פלישתים ויאמרו שלחו את ארון אלקי ישראל וישב למקומו ולא ימית אתי ואת עמי: כי היתה מהומת מלח בל העיר כבדה מאד יד האלקים שם: (שמואל א ה,יא)

¹¹ וישב ארון יקוק בית עבד אדם הגתי שלשה חדשים ויגבר יקוק את עבד אדם ואת פלישתים: ויגד למלך דוד לאמר בך יקוק את בית עבד אדם ואת כל אשר לו בעבור ארון האלקים וילך דוד ויעל את ארון האלקים מבית עבד אדם עיר דוד בשמחה: (שמואל ב ו,יא-ב)

¹² ויך באנשי בית שמש כי ראו בארון יקוק ויך בעם שבעים איש חמשים אלף איש ויתאבלו העם כי הנה יקוק בעם מכה גדולה: (שמואל א ו,יט)

¹³ ויאמרו אנשי בית שמש מי יוכל לעמד לפני יקוק האלקים הקדוש הזה ואלי יעלה מעלינו: ויהי מיום שבת הארון בקרית ישרים וירבו הימים ויהי עשרים שנה וינהו כל בית ישראל אחרי יקוק: (שמואל א ו,כ-כא)

¹⁴ בימים ההם ומרדכי ישיב בשער המלך קצר בגלותו ותרש שני סריסי המלך משמרי הסף ויבקשו לשלח יד בשלך אחשוורוש: ויגדע הדבר למרדכי ויגד לאסתר המלכה ותאמר אסתר לשלך בשם מרדכי: ויבקש הדבר וימצא ויתלו שניהם על עץ ויכתב בספר דברי הימים לפני המלך: (אסתר, כא,כג)

of Haman in the subsequent chapter is evidence of this fact.¹⁵

Mordechai seems to be a shoo-in to be counted amongst those loyal to the king. He saved the life of the king by unveiling the subversive plot and exposing those disloyal to the king. It would be no surprise, if after the story of Bigtan and Teresh, the Megilla continued with the following edited excerpt found in the eighth chapter of the Megilla. "And Mordechai came before the king because Esther had told him what he was to her...the king took off his ring...and gave it to Mordechai,¹⁶ and...He exalted Mordechai, placing his seat above all the ministers who were with him¹⁷...And Mordechai went out from before the king in royal clothing: Techelet and white, a great golden crown, and a robe of fine linen and purple; and the city of Shushan celebrated and was happy."¹⁸

But the story of the Megilla takes an unexpected twist which weighs heavily on Esther. Upon Haman's promotion, "all the king's servants who were at the king's gate would kneel and bow to Haman, for so the king had commanded such regarding him; but Mordechai would not kneel or bow."¹⁹ Mordechai indirectly defies the king with his refusal to abide by the king's decree to bow before Haman. One would have thought that saving the king's life would trump this small infraction, but, shockingly, that is not the case. Not only does it not spare Mordechai, it relegates the entire Jewish nation to annihilation.²⁰ The inescapable conclusion is that challenging or being disloyal to Achashveirosh is a very dangerous endeavor.

The broad parallels between the story of the Aron and the story of Purim are striking and can explain Esther's extreme reticence to engage the king. Vashti is similar to the city of Ashdod and Bigtan and Teresh are analogous to the city of Gat. Ashdod and Gat defy God by housing the Aron as victorious enemies. They see their rout of Bnei Yisrael and the capture of the Aron as a resounding defeat of God. In victory, they display blasphemous insubordination and a

challenge of God. As can be expected, God does not take well to that type of direct defiance, especially when directed at God's manifestation through the Aron. Not surprisingly, they are swiftly punished. The publicly defiant behavior of Vashti and the seditious plans of Bigtan and Teresh were direct challenges to Achashveirosh's authority. Unsurprisingly, the king does not tolerate that type of subversive or mutinous behavior. Expectedly, he summarily eliminates those challenges to his authority. In both of these stories, one justifiably expects the third time to be different. When something transpires twice, it is no longer just a random event, but certainly not an established pattern (חזקה); that is why one would expect the turning point in many stories in Tanach to take place on the third time.²¹ Expectations have anxiously been raised, but it changes or pivots on the third time before it becomes entrenched. In these cases too, the two stories lead the reader to believe that the third time will be different; they are now with friend and not foe. The Aron is back in the hands of Bnei Yisrael and is treated as such; celebration and sacrifices rather than derision. Nevertheless, a shocking infraction dashes the reader's expectations and hopes for a different outcome. Not only is the conclusion not positive, it is even worse than the previous two negative results. It leads the people of Beit Shemesh to express despair (יאוש) and declare "...who possibly can stand before God, the holy Lord."²² The third time is a "charm" and the Aron is now equated with death and destruction.

Similarly, from Mordechai, the third character to cross Achashveirosh's path, one expects a different outcome, a change in the pattern. The story obliges and he seems to be on an upward trajectory after he saves the king's life. One would have expected the story to continue momentarily with his status within the government being elevated, but instead the next chapter begins with the promotion of his nemesis Haman. And now, instead of an advancement, he is shockingly charged with subversion for defying the king's order to bow to Haman, an infraction that seems to pale in

¹⁵ אחרו הדברים האלה גדל המלך אחשוורוש את-המן בן-המדתא האגגי וינשאהו וישם את-כסאו מעל כל-השרים אשר אתו: (אסתר ג,א) ויבוא המן ויאמר לו המלך מה-לעשות באיש אשר המלך חפץ ביקרו ויאמר המן בלבו למי יחפץ המלך לעשות יקר יותר ממני: (אסתר ו,ו)
¹⁶ ביום ההוא נתן המלך אחשוורוש לאסתר המלכה את-בית המן צרר היהודים ומרדכי בא לפני המלך כי-הגידה אסתר מה הוא-לה: ויסר המלך את-טבעתו אשר העביר מהמן וינתנה למרדכי וישם אסתר את-מרדכי על-בית המן: (אסתר ח,א-ב)
¹⁷ אחרו הדברים האלה גדל המלך אחשוורוש את-המן בן-המדתא האגגי וינשאהו וישם את-כסאו מעל כל-השרים אשר אתו: (אסתר ג,א)
¹⁸ ומרדכי יצא מלפני המלך בלבוש מלכות תכלת וחור ועטרת זָהָב גדולה ותכריך בוצ וארגמן והעיר שושן צהלה ושמחה: (אסתר ח,טו)

¹⁹ וכל-עבדי המלך אשר-בשער המלך כרעים ומשתחווים להמן כי-כן צוה-לו המלך ומרדכי לא יכרע ולא ישתחוה: (אסתר ג,ב) כורעים ומשתחווים – לו מפני גדולתו, וכולם היו כפופים לו. צוה לו – צוה בשבילו. (רש"ם אסתר ג,ב)
²⁰ וירא המן כי-אין מרדכי כרע ומשתחוה לו וימלא המן חמה: ויבד בעיניו לשלח יד במרדכי לבדו כי-הגידו לו את-עם מרדכי ויבקש המן להשמיד את-כל-היהודים אשר בכל-מלכות אחשוורוש עם מרדכי: (אסתר ג,ה-ו)
²¹ גירשה - מותרת וכו'. שני אין, שלישי לא, מתניתין מני? רבי היא; דתנאי: מלה הראשון ומת, שני ומת - שלישי לא תמול, דברי רבי; רבן שמעון בן גמליאל אומר: שלישי תמול, רביעי לא תמול... (יבמות סד:)
²² ויאמרו אנשי בית-שמש מי יוכל לעמד לפני יְהוָה האלקים הקדוש הזה ואלי-מי יעלה מעלינו: ויהי מיום שבת הארון בקרית יצרים וירבו הימים ויהיו עשרים שנה וינהו כל-בית ישראל אחרי יקנוק: (שמואל א ו,כ-כא)

comparison to his previous support for the king. Not only does his prior loyalty not save him, but his fate is far worse than the earlier seditious individuals, whereby he and the entire Jewish nation are slated by the king to be annihilated. The situation seems hopeless, "And in every province, wherever the king's word and his law reached, there was great mourning among the Jews, and fasting and weeping and lamentation. Sackcloth and ashes were laid out for the multitudes." The inescapable conclusion is that undermining a decree of Achashveirosh is fatal.

Returning to Esther, the reason she does not want to heed Mordechai's request is not because she is afraid to seek an audience with Achashveiros, but rather because of the intended content of her entreaty to him. The last three people to reject or defy the order of the king were summarily disposed of and none of their previous loyalty or relationships protected them. After Mordechai's experience, Esther now believes that the king's fondness for her will not save her when she asks for a retraction of the king's decree which will be seen or is synonymous with defying the order of the king. She is petrified of the precedent that has been set and she believes that she will just be the next victim of this now entrenched reaction to subversion and the established pattern of eliminating those that are defiant.

Just at the moment the reader or Esther are made to believe that this is now a permanent inescapable reality, the story takes another unexpected turn. As noted above, any reasonable person is certain and would be wise to assume that it is just a matter of time before Kiryat Ye'arim becomes the next victim of the Aron's trail of devastation. Surprisingly, instead, with a different approach, in the fourth instance, the Ark manages to then spend twenty quiescent years in the house of Avinadav in Kiryat Ye'arim until David HaMelech attempts to move it to Ir David (see Parshat Korach – In the Presence of God).²³ Similarly, when Esther takes charge and leads a religious revolution (See Purim – When Did Esther Become Queen?), the outcome is shockingly different than expected and Esther succeeds in her mission to spare the Jews.

In these stories, the narrative lures one in and then dashes their hope. It comes to teach that that one cannot take for granted just because something is now under Bnei Yisrael's jurisdiction or auspices or simply since it now regards a member of Bnei Yisrael does not mean by definition that the outcome or result will be better. Those qualifications might be a prerequisite for a different conclusion, but what is essential in order to change the result is a completely different approach that places God at its center as is evidenced by the positive final outcomes in the stories of Esther and the Aron in the house of Avinadav. In addition, it reminds us that positivity is always the winning formula; not a foolish happy-go-lucky attitude, but a well thought out approach to dealing with the adversity. When faced with despair, there is always hope and out of the most desperate of situations can rise the greatest salvation and the most unexpected results.

"V'NaHaFoch Hu (ונהפוך הוא)"

"And it came to pass, from the day that the Aron abode in Kiriyat Ye'arim, that the time was long, for it was twenty years; and all the house of Yisrael yearned after God."²⁴

"And so, on the thirteenth day of the twelfth month which is the month of Adar, when the king's command and edict were to be executed; the very day on which the enemies of the Jews had hoped to prevail over them; the opposite happened (ונהפוך הוא), and the Jews prevailed over their enemies."²⁵ "On the same days on which the Jews enjoyed relief from their foes and the same month which had been transformed for them (אֲשֶׁר נִהְפָּךְ לָהֶם) from grief to joy, and from mourning to festivity..."²⁶

Shabbat Shalom and Purim Sameach

לעילוי נשמת הנרצחים ז"ל בארץ ישראל, לרפואה שלימה לפצועים, לגאולה קרובה לנעדרים ולשבויים, והצלחה ושמירה ובשורות טובות וישועות ונחמות לכל כלל ישראל ובמיוחד לחיילי צה"ל העומדים על משמר ארצנו וערי אלקינו

²³ וַיִּסָּף עוֹד דָּוִד אֶת-כָּל-בְּתוּר בְּיִשְׂרָאֵל שְׁלֹשִׁים אֶלֶף: נִקְּמוּ וַיִּלָּךְ דָּוִד וְכָל-הָעָם אֲשֶׁר אִתּוֹ מִבְּעָלֵי יְהוּדָה לְהַעֲלֹת מִשָּׁם אֶת אֲרוֹן הָאֱלֹקִים אֲשֶׁר-נִקְרָא שֵׁם שָׁם יְקוֹק צִבְאוֹת יֵשֵׁב הַכְּרָבִים עָלָיו: וַיִּרְכְּבוּ אֶת-אֲרוֹן הָאֱלֹקִים אֶל-עֶגְלָה חֲדָשָׁה וַיִּשְׁאֲלוּ מִבֵּית אֲבִינָדָב אֲשֶׁר בְּגִבְעָה וַעֲזָאוּ וַאֲחִיו בְּנֵי אֲבִינָדָב נְהֻגִים אֶת-הָעֶגְלָה חֲדָשָׁה: (שמואל ב' א, 1-2)

²⁴ וַיָּבֹאוּ אֲנָשָׁיו קִרְיַת יַעֲרִים וַיַּעֲלוּ אֶת-אֲרוֹן יְקוֹק וַיָּבֹאוּ אִתּוֹ אֶל-בֵּית אֲבִינָדָב בְּגִבְעָה וַאֲתֵּי-אֶלְעָזָר בֶּן קִדְשִׁי לִשְׁמֹר אֶת-אֲרוֹן יְקוֹק: וַיְהִי מִיּוֹם שִׁבְתָּהּ הָאֲרוֹן בְּקִרְיַת יַעֲרִים וַיִּרְבּוּ הַיָּמִים וַיְהִי עֶשְׂרִים שָׁנָה וַיִּנְהֹגוּ כָּל-בֵּית יִשְׂרָאֵל אַחֲרֵי יְקוֹק: (שמואל ב' א, 2-3)

²⁵ וּבִשְׁנֵים עָשָׂר חֹדֶשׁ הוּא-חֹדֶשׁ אֲדָר בְּשִׁלּוּשָׁה עָשָׂר יוֹם בּוֹ אֲשֶׁר הִגִּיעַ דְּבַר-הַמֶּלֶךְ וְדָתוֹ לְהַעֲשׂוֹת בַּיּוֹם אֲשֶׁר שִׁבְרוּ אִיִּבֵי הַיְּהוּדִים לְשָׁלוֹט בָּהֶם וְנִהְפָּךְ הוּא אֲשֶׁר יִשְׁלְטוּ הַיְּהוּדִים הֵמָּה בְּשִׁנְאֵיהֶם: (אסתר ט, א)

²⁶ כִּי־יָמִים אֲשֶׁר-נָחֲזוּ בָהֶם הַיְּהוּדִים מֵאֻיְבֵיהֶם וְהַחֹדֶשׁ אֲשֶׁר נִהְפָּךְ לָהֶם מִיָּגוֹן לְשִׂמְחָה וּמֵאֲבֵל לַיּוֹם טוֹב לַעֲשׂוֹת אוֹתָם יְמֵי מִשְׁתָּה וּשְׂמֵחָה וּמְשִׁלוֹחַ מְנוּחַ אִישׁ לְרֵעֵהוּ וּמִתְנוּחַ לְאֲבִיּוֹנִים: (אסתר ט, כב)